

Arrest

nr. 188 793 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 9 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VANDERREYDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 28 januari 2017 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze eerste beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [P.]

voornaam: [S.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval. ALIAS: [P. A. P.], [P. M. S.], Congo Volksrepubliek

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 § 3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 § 3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) dat hem betekend werd op 13/2/2013 en 25/02/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM; te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met iemand die verblijfrecht in België heeft te hebben, terwijl hij gedurende haar verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) dat hem betekend werd op 13/12/2013 en 25/02/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

[...].

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 21, § 2 en 26 van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Eerste onderdeel

DOORDAT de bestreden beslissing dd. 28 januari 2017 tot verwijdering verzoeker verplicht om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

EN DOORDAT verzoeker sinds 2013 in België woont en sindsdien zijn leven in België heeft opgebouwd. Verzoeker heeft in het land tevens een vaste relatie met mevrouw [P. M.], bij wie hij sinds twee jaar permanent verblijft;

EN DOORDAT de bestreden beslissing aangeeft dat verzoeker "geen gekend of vast verblijfsadres" heeft.

EN DOORDAT de bestreden beslissing niet vermeldt dat verzoeker een bestendige relatie heeft met mevrouw [P. M.], die de Belgische nationaliteit heeft, en met wie hij een kind verwacht;

TERWIJL artikel 8 EVRM bepaalt: "Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie";

EN TERWIJL artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen";

EN TERWIJL het motiveringsbeginsel onder andere voorschrijft dat de beslissing gestaafd dient te zijn door stukken van het administratief dossier.¹ De materiële motiveringsverplichting stelt dat de beslissing dient gesteund te zijn op in feite en in rechte juiste, afdoende en aanvaardbare motieven;

EN TERWIJL het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is indien de beslissing op een onzorgvuldige wijze werd voorbereid. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt;

EN TERWIJL het redelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer er een wanverhouding is tussen de motieven en de inhoud van een beslissing;

ZODAT de bestreden beslissing strijdig is met de bepalingen en beginselen opgeworpen ter hoogte van het middel.

Tweede onderdeel

DOORDAT de bestreden beslissing niet vermeldt dat verzoeker vader is van het kind dat hij verwacht met mevrouw [P. M.], die de Belgische nationaliteit heeft, en met wie hij een kind verwacht;

TERWIJL artikel 21, §2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt: "§ 2. Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk : (...) 20 de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijfjaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft";

EN TERWIJL artikel 8 EVRM bepaalt: "Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie";

EN TERWIJL het motiveringsbeginsel onder andere voorschrijft dat de beslissing gestaafd dient te zijn door stukken van het administratief dossier.³ De materiële motiveringsverplichting stelt dat de beslissing dient gesteund te zijn op in feite en in rechte juiste, afdoende en aanvaardbare motieven;

EN TERWIJL het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is indien de beslissing op een onzorgvuldige wijze werd voorbereid. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt;

EN TERWIJL het redelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer er een wanverhouding is tussen de motieven en de inhoud van een beslissing;⁴

ZODAT de bestreden beslissing strijdig is met de bepalingen en beginselen opgeworpen ter hoogte van het middel.

Toelichting bij het eerste onderdeel

[...] Verzoeker woont sinds 2013 in België en heeft sindsdien zijn leven in België opgebouwd.

De vriendin, van verzoeker, mevrouw [P. M.], met wie hij sinds 2 jaar een bestendige relatie heeft, heeft de Belgische nationaliteit. Mevrouw [P.] is bovendien reeds 18 weken zwanger van verzoeker en verwacht te bevallen op 9 juli 2017 (STU).

Volgens de bestreden beslissing heeft verzoeker geen gekende woonplaats. Nochtans woont verzoeker reeds sinds twee jaar samen met mevrouw [P. M.] op het adres te [...]. De bestreden beslissing geeft aldus geen aandacht aan de bijzondere banden die verzoeker inmiddels heeft gesmeed in België, en de verblijfplaats die hij er bezit.

[...] In het licht van artikel 8 EVRM moet worden besloten dat dergelijke onzorgvuldige feitengaring het motiveringsbeginsel schendt, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing motiveert voorts onzorgvuldig gezien deze voorbijgaat aan het gegeven dat verzoeker een kind verwacht met mevrouw [M. P.]. De bestreden beslissing maakt hier op geen enkele manier melding van, hoewel dit een essentieel gegeven is dat verzoeker mondeling heeft medegedeeld bij zijn arrestatie op 28 januari 2017. Minstens had de bijzondere afhankelijkheid van mevrouw [M. P.] ten aanzien van verzoeker, die de Belgische nationaliteit heeft, en de nakende afhankelijk van hun kind, waarvan de geboorte verwacht wordt op 9 juli 2017, en die eveneens een bijzondere band heeft met verzoeker, in beschouwing genomen dienen te worden.

Bijgevolg wijst alles erop dat verzoekende partij zeer nauwe banden heeft met België alleen.

Het eerste onderdeel is gegrond.

Toelichting bij het tweede onderdeel

[...] Artikel 21, §2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"§ 2. Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk :

(...)

2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft";

[...] Het motiveringsbeginsel schrijft onder andere voor dat de beslissing gestaafd dient te zijn door stukken van het administratief dossier.⁵ De materiële motiveringsverplichting stelt dat de beslissing dient gesteund te zijn op in feite en in rechte juiste, afdoende en aanvaardbare motieven;

Het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is indien de beslissing op een onzorgvuldige wijze werd voorbereid. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

[...] In casu miskent de bestreden beslissing artikel 21, §2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, samengelezen met het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zoals hierboven verduidelijkt, is verzoeker vader van het kind dat mevrouw [M. P.] met hem verwacht, (zie STUK 3)

Verzoekende partij is daarenboven nooit veroordeeld voor een gevangenisstraf van 5 jaar of meer.

Evenmin pleegde verzoeker enige aanslag op de veiligheid van het land zoals bedoeld in artikel 21, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Evenwel onderzocht verwerende partij niet of verzoeker het ingevolge artikel 21, §2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen überhaupt is toegestaan om verzoeker te bevel het grondgebied te verlaten.

Minstens motiveert de bestreden beslissing niet waarom verzoeker niet zou vallen onder de categorie bedoeld in artikel 21, §2 van voormelde wet die niet kan worden teruggewezen of uitgeleid uit het Rijk.

Zulks maakt een evidente schending uit van artikel 21, §2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, samengelezen met het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

3.2.1. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De Raad stelt vast dat verzoeker, waar hij doelt op een schending van het motiveringsbeginsel, wezenlijk doelt op een schending van de materiële motiverings-

plicht. Hij betwist niet kennis te hebben kunnen nemen van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, derwijze dat is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het hiermee verband houdende redelijkheidsbeginsel wordt verder miskend wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een keuze in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker stelt sinds 2013 in België te verblijven en hier sindsdien zijn leven te hebben opgebouwd. Hij stelt een vaste relatie te hebben met een Belgische onderdaan, bij wie hij sinds twee jaar permanent verblijft. Hij betoogt tevens dat zijn partner een kind verwacht rond 9 juli 2017. Hij voert aan dit laatste gegeven mondeling te hebben meegedeeld aan de politie bij zijn arrestatie. Hij wijst verder ook op een bijzondere afhankelijkheid van zijn partner en ongeborn kind van hem. Hij betoogt dat deze elementen ten onrechte niet in rekening zijn gebracht.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 januari 2017 werd aangetroffen bij een politionele controle en hij hierbij welbepaalde verklaringen heeft kunnen afleggen. Zo verklaarde hij onder meer een partner te hebben in België. In tegenstelling tot hetgeen hij thans voorhoudt, blijkt niet dat hij hierbij ook heeft verklaard dat zijn partner zwanger zou zijn.

Op lezing van de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers verklaring een duurzame relatie te hebben in België. Er wordt duidelijk gemotiveerd waarom volgens verweerder dit gegeven zich niet verzet tegen het nemen van de bestreden beslissing. Meer concreet wordt zo allereerst gesteld dat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een gezinssituatie zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM te scheppen en vervolgens vastgesteld dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens de aanwezigheid in het Rijk een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend en het hem toekomt om eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. In deze omstandigheden wordt een miskenning van artikel 8 van het EVRM niet weerhouden. Als dusdanig gaat verzoeker niet in op deze voorziene motivering en toont hij bijgevolg het onjuist of kennelijk onredelijk karakter ervan niet aan.

De Raad merkt op dat verweerder middels zijn motivering, meer bepaald door te stellen dat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een gezinssituatie zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM te scheppen en dat verzoeker “beweert” een duurzame relatie te hebben, wezenlijk in de eerste plaats heeft aangegeven niet overtuigd te zijn van het daadwerkelijk bestaan van de voorgeschieden duurzame relatie. Verzoeker geeft aan dat dit wel degelijk het geval zou zijn, door te wijzen op zijn samenwonen gedurende twee jaar met een Belgische onderdaan en de zwangerschap van deze laatste. Hij maakt evenwel niet aannemelijk het bestuur hiervan in kennis te hebben gesteld derwijze dat het hiermee rekening kon houden.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij reeds sinds twee jaar samenwoont met zijn partner op een adres in Brugge merkt de Raad bovendien op dat dit gegeven op geen enkele wijze steun vindt in de stukken van het administratief dossier en verzoeker hiervan ook niet het minste bewijs aanbrengt. Uit de stukken

van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag van 3 februari 2015 nog keuze van woonplaats deed bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op geen enkel ogenblik voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker het bestuur in kennis stelde van zijn werkelijke verblijfplaats. Een duidelijk bewijs dat verzoeker in de tijdsperiode van twee jaar voor het nemen van de bestreden beslissing woonde op het adres van zijn beweerde partner in Brugge, ontbreekt volledig. De Raad stelt daarnaast vast dat van de voorgehouden duurzame relatie met een Belgische onderdaan wezenlijk enkel een attest van zwangerschap van deze Belgische onderdaan voorligt alsook een verklaring van deze laatste dat zij zwanger is van verzoeker. Dit laatste betreft een loutere verklaring die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden gecontroleerd en aldus op zich genomen niet kan volstaan om in rechte te kunnen worden aanvaard. Er blijkt niet dat verzoeker is gehuwd of wettelijk samenwoont met deze Belgische onderdaan en evenmin dat hij is overgegaan tot de erkenning van het ongeborn kind. Wezenlijk blijkt aldus noch een juridische band tussen verzoeker en de Belgische onderdaan en/of haar ongeborn kind, en evenmin een biologische band met dit kind, noch een duidelijk bewijs van samenwonen met de Belgische onderdaan voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin liggen voor het overige stukken voor die wijzen op een partnerrelatie tussen verzoeker en de Belgische onderdaan. In de situatie van een voorgehouden relatie van twee jaar zou evenwel mogen worden verwacht dat verzoeker in dit verband dan stukken kan voorleggen van zijn beweerde relatie. In deze omstandigheden maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat er in zijn situatie sprake is van een duurzame partnerrelatie met een Belgische onderdaan en evenmin dat de Belgische M. P. dan zwanger is van zijn kind. Aldus kan ook in geen geval worden vastgesteld dat het bestuur in dit verband enig relevant gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker nog wijst op een bijzondere afhankelijkheidsband van zijn partner ten opzichte van hem merkt de Raad op dat niet blijkt dat hij het bestuur wees op een dergelijke afhankelijkheid en dient er ook op te worden gewezen dat het enkele gegeven dat de beweerde partner zwanger is nog niet wijst op een bijzondere afhankelijkheidsband ten aanzien van verzoeker. Concrete aanwijzingen hiervoor worden door verzoeker niet aangebracht. Waar niet blijkt dat het kind reeds was geboren en verzoeker niet overtuigt dat er sprake is van een duurzame relatie en hij de vader is van het kind, blijkt evenmin dat hij thans dienstig naar een afhankelijkheidsband van het kind ten opzichte van hemzelf kan verwijzen. Andermaal blijkt aldus niet dat enig relevant gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Verzoeker stelt daarnaast sinds 2013 in België te wonen en hier zijn leven te hebben opgebouwd, zonder in dit verband dan nog concrete elementen naar voor te brengen die kunnen wijzen op een beschermenswaardig privéleven in België. Ook op dit punt blijkt aldus niet dat enig relevant element ten onrechte niet in rekening zou zijn gebracht.

Nu noch de stukken van het dossier noch de door verzoeker aangebrachte stukken een duidelijk bewijs inhouden dat hij in de periode voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing inwoonde bij zijn beweerde partner op haar adres in Brugge, kan verzoeker ook in geen geval worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat hij geen gekend of vast verblijfsadres heeft.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat het bestuur bij zijn beoordeling niet is uitgegaan van juiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.3. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande uiteenzetting van het middel, dringt de vaststelling zich op dat verzoeker in gebreke blijft een beschermenswaardig privé- dan wel gezins- of familieleven aannemelijk te maken. Verzoeker beroept zich concreet enkel op een duurzame, feitelijke relatie met een Belgische onderdaan die zwanger is, doch kan wezenlijk niet aantonen dat hij dan gedurende twee jaar voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing samenwoonde met deze Belgische onderdaan en evenmin legt hij bewijzen voor van de beweerde duurzame partnerrelatie. Er ligt enkel een stuk voor van de zwangerschap van de Belgische onderdaan en een verklaring van deze laatste dat zij zwanger zou zijn van verzoeker, doch dit neemt niet weg dat geen overtuigend bewijs van een relatie gedurende twee jaar voorligt en geen, minstens geen voldoende bewijskrachtig, bewijs voorligt dat het kind dan van verzoeker zou zijn. Op geen enkele ogenblik ging verzoeker over tot de erkenning van het ongebooren kind. De Raad herhaalt dat de verklaring van de beweerde partner op geen enkele wijze op haar feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst en aldus op zichzelf genomen in rechte niet kan volstaan als bewijs.

Daarenboven merkt de Raad ook op dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM was er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing aldus in geen geval reeds sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en het ongebooren kind.

Ook waar alsnog een relatie zou moeten worden aangenomen tussen verzoeker en een Belgische onderdaan, hetgeen evenwel in de huidige stand van het geding niet, minstens onvoldoende blijkt, benadrukt de Raad dat het vaststaande rechtspraak is van het EHRM dat wanneer een Verdragsluitende staat wordt geconfronteerd met een fait accompli-scenario waarin een vreemdeling zijn privé- of gezinsleven heeft ontwikkeld/gesticht op een moment dat hij wist dat zijn verblijfsstatus in deze staat onzeker was (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108 en 113), de uitwijzing van het familielid met vreemde nationaliteit enkel in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108 en 114). In casu brengt verzoeker in dit verband geen overtuigende argumenten aan die wijzen op een dergelijke uitzonderlijke situatie. Er worden zo ook geen noemenswaardige hinderpalen naar voor gebracht voor het verderzetten van het privé- of gezinsleven elders, bijvoorbeeld in verzoekers herkomstland. Verzoeker betoogt weliswaar nog dat alles erop wijst dat hij enkel zeer nauwe banden heeft met België, doch geeft zelf aan hier slechts sinds 2013 te verblijven. Dit gestelde betreft in wezen niet meer dan een loutere bewering.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

3.2.4. In de mate waarin hij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoeker moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor slechte behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674). De Raad stelt vast dat verzoeker in casu geen concrete aanwijzingen aanbrengt dat een tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel hem dreigt bloot te stellen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. In zoverre verzoeker in dit verband wijst op een mogelijke scheiding van zijn zwangere partner blijkt niet dat een dergelijk gegeven getuigt van de bijzondere ernst waardoor een situatie moet worden gekenmerkt opdat de hoge drempel die is vereist in het kader van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt. Verzoeker toont ook in geen geval aan dat artikel 8 van het EVRM zou worden miskend. Hij geeft geen verdere uitleg noch brengt hij concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen aan die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.5. De artikelen 21, § 2 en 26 van de Vreemdelingenwet zoals deze bestonden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing betroffen verder terugwijzings- of uitzettingsmaatregelen, terwijl de thans bestreden verwijderingsmaatregel niet als dusdanig is te beschouwen. Aldus blijkt niet dat

verzoeker zich dienstig op deze voormalige bepalingen, al dan niet in combinatie met de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, kan beroepen.

3.2.6. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS